

יום שנת "הקהל" בבית-חינו

צורך לחדרה, ובאופן של באנ'-ערוך; ההוראה מ„תוריע“: כאשר פעילים יש להביא ל„חולדות“ – ל„טופח על מנת להטפיח“; ההוראה מערכ ר'ח: שככל עניין אלה נועשים מז, כשם שמיד מערכ ר'ח ננסים לר'ח. כאן אמר הרבי, שענין זה האחרון הוא כנראה הקשה ביותר, אך שלמרות שפעלים אין זה געשה בוריות. בקשר ליה הרוחיב את הדיבור בגודל ענן ה„מפתחות“ (מפתח עניינים וכן) לספרי החסידות ובחינות הוריות בוה. השיחת השני הייתה שיחה קצרה בדבר ההוראה לכל הג'ן מכך שהשנה היא שונה „הקהל“, והרבי עזר על „כמה דפסחא“ ועל ה„מציעס“. מאמר (כען שיחה) ר'יה „החדש הזה לכם וגוי“. שאל את השאלות על פירש"י ועל העזרות לוורה, ובקשר לה ביאר את עניין הנגעים בעבודה האדרם, השלים ביאור מהשבת הקדמת. ולאחר מכן התהיל הרבי לדבר בעניין ברכת החמה. למללה משעה הסביר הרבי בארכיות את כל פרט הברכה וכי וסיק מסקנות לגבי מנהג חב"ד בוה, כשהוא מורה לפرسم את הדברים כדי שגים אחרים יתגגו בך.

בשיחת של אחר מכון ביאר את העניינים הנ'ל וגם דיבר בענין מה שמקשים „וְיֻ וְאָנָט מַשִׁיחַ נָאֹו“. הרבי הסביר שחו"ז לומר שהגלות הוא דבר טובי הגלות היא אסון; יש לעשות הכל כדי לצאת ממנה בהקדם האפשרי, ולכן מתפללים לקב"ה ואומרים „וחזינה עיניינו בשוכך לצוין ברחמים“ וכו'.

בשיחת האחרונה דיבר בעניין חיזוק השכונה והורה להזכיר שנית על המולודה מלכה" בעניין השכונה. הזכיר על הברכה האחרונה ונתן את ה„מזונות" והין עברו ה„מלודה מלכה".

๖๘

לאחר תפילה מנוח פנה הרבי לפטע אל הקהיל ואמר (בקשר למה שדבר בשיחת בדרכ ברכת החמה). שלגביו ברכת „שהחינו“ יש לנווג כבר"ה – לקחת פרי חדש או לבוש בגדי חדש, ובענין קידישותם יש לומר לאחר עליינו, אך לא קדיש דרבנן". הרבי הורה למסור את הדברים ולהללו לכל אלה שכבר הלאכו וסיים ברכחה לקבלת פניו משיח צדקנו בכלושים חדשים כסיום דבריו התהיל לשיר „וְיֻ וְאָנָט מַשִׁיחַ נָאֹו“. ๖๙

מחשובות הרבי בחודש זה

אברך שהוא עתה המתמן שאל אם לנסוע למקום פלוני לחג הפטה. הרבי השיב:

„לא כדאי לנסוע בשנה הראשונה לאחר הנישואין.“

๖๘

ליהודי מהה"ק שכתב כי בדעתו לחזור לאה"ק עוד בחודש אדר השיב הרבי:

„באם אפשר ישאר עד ב' ניסן يوم הכתרתת כ"ק מוח' אדמור"ר.“

bris

תחילת שנת השמונאים לב"ק אדמור"ר שליט"א

יום א', א' (ר'ח) ניסן

הרבי הוציא-אלאור מכתב כללי לקרהת חג הפסח המדבר על ההוראה משני העניינים שארעו בר'ח ניסן – קבלת המצווה הראשונה („החדש זהה לכם“) והקמת המשכן – והרבី מבאר שככל יהודי נמצא בכל זמן בשני מצבים: עבדות וחירות, עבדות מצד הגוף וחירות מצד הנשמה.

๕๖

כן יצא-אלאור קונטראס „ברכת החמה“ – ע"פ מנהג חב"ד שבח תומצטו הוראותיו של הרב בשבת האחרונה, הרבי הגיה את תמצית ההוראות, ובסיום ההוראות בדבר נוסח הברכה הוסיף לאחר זמן את המילים: „ויש מוסיפים ונראה נהרא ופשטן.“

๕๗

לפנות ערב הכינו ליד 770 את הכלים וכו' עברו שאיבת „מים שלנו“ לאפייה המצאות עבורי הרב כי למחמת. ציפו שהרב ייזע, אולם הוא ישב עם הרב שמחה עלבערג, וכשהגיעה שעת השאייה מסר המזביר רל"ג כי הרב הורה לא לקרוא לו לשאיית המים ואם לא ייזע שישאו בלבדו. וכך נעשה.

יום ב', ב' ניסן

ביום זה אףו את המצאות עבורי הרב. האפי' נעשית בסיום ובשגחתם של כמה עשרות מתלמידי התמיימים, עפ"י הגורל. המצאות האפויות הובאו לבני הספרי' שבה מפריש מהם הרב חלה ומחלק מצות לשלחנים עבורי אן"ש ברחבי חבל.

אחה"צ נסע הרב ל„אוהל“ וכשזהר נכנס לחפילת מנוחה וערבית. לאחר תפילה ערבית הילך לספרי' והפריש חלה מהמצאות. הרב נשא עמו כמה קומטרסים של „ברכת החמה“ ושקית ניר שבתוכה שטרות כסף. בספרי' המתוינו לרבי השלחנים מאנגלי, מאה"ק ומעלה כמה מקומות. לאחר שהפריש ורבוי חלה מסרו השלחנים מאנגלי לרבי מספר ספרי' תנייא עם תרגום אנגלי שהו"ל על ידי בפורטם בינוי. הרב נתן ספר לכל אחד מהם וכן גם להרב מ"מ גליק, שליח הרב להבאת המצאות לאה"ק, וליהודי מרוסי' הנושא להחייש בירושלים.

בנוסף לכך נתן להם הרב קונטראס „ברכת החמה“, שטרות כסף לצדקה (לאלה מאנגלי) – שטרות אנגליים ולאלה מאה"ק – שטרות ישראליים) ואמר, שלא ישכו לקחת גם עבורי עצם.

לאחר כל זאת אמר הרב שברצונו לומר כמה מילים, אך לפני כן יחולק את המצאות. במשך הדקות שחליק הרב את המצאות וניטו להכין מערצת הגברה. אולם הרב ה"י וריז יודר. הרב סיים את חולקת המצאות וניגש לכינסה הראשית של הספרי', חוך כדי שהוא אומר לאלה שעמדו בתחום הבניין שייצאו גם הם וכן יכול לרכיב אל כולם ביחד.

לאחר תפילה מנהה קרא המוכיר את אחד התנתנים שהי' זה יום חתונתו, הנקטו ל"ג"ע החתונון" והרבץ יצא אליו ונתקן לו את סידורו הפרטני (זה שמחפלל בו, וקורס לבן החזיא מסוף הסידור את כל מה שי' מונה שם) כדי שיתפלל בו מנהה.

יום ד' ניסן, יום "ברכת החמה"

הקהל החל לנתר ל-70,770. כבר מחשעה 5:00 לפנות בוקר. במה מיוודת הוקמה בחוץ עבורי הרבץ, כך שייהי ניתן לראותו מכל פינה ללא צורך בדחיפות. חוליות שוטרים עסקה בהכנות גדר על שפת הכביש, מחשש שהוא לא תחיזק השורה את כל הציבור והוא יעלה על הכביש...
ומן תפילה שחרית נקבע ל-7:30. רכיבים מהתמימים ואנ"ש המתוינו לרבי בפתח הבניין בשירה וריקודים. ב-7:20 הגיע הרבץ, וכשפנו וזררו עוד בידיו את השורה (של הניגנון החדש על רועה ישראל האזנה) עד המכנו אל חדרו. בעת התפילה כי האולם הגדול דחוס מתחפליים, הרבה יותר מבכל שבת, ויש גם להביא בחשבון את כל אלה שהתחפלו קודם לכך וכשעת התפילה חפסו לעצם מקום מסביבו לבמה של הרבץ בחוץ. התפילה עצמה התנהלה במיראות יחסית.

[נסנכנס הרבץ לתפילה ניסה צלם לצלם אותו. הרבץ שאלו אם כבר למד את השיעור היומי בתניא, וכשהסביר הלה בשילוב אמר הרבץ, שלימוד התניא חשוב יותר ממה שהוא עושה, והוא לאלה שעמדו מסביבו לסתם חニア...]
לאחר התפילה נהר הקהל העצום אל מתחה כיפת השמים שבמה והרה האמה במלא עוזה (הי' וזה יום בהיר ייחיד בין ימים מעוניינים וגושומים משהו). על הבמה המוחדרת והעומדת העמוד של הרבץ ומפה צהורה פרשה עלייה. גם מיקרופון הוכן לשעת הצורך.

גם קהל נשים גדול השתתף במעמד זה, אך הוא התרכו במרקם די גדול מריכו הגברים. דברים מיוחדים בצווק להדגיש את הפרדה בין גברים לנשים הושמעו ע"י הרבץ בשכת הקודמת.

ב-15:8 יצא הרבץ מחדרו ופסע במחירות לעבר מקומו. אין מילים לתאר את מראה פניו הקדושים שקרנו באור עילאי בשעה זו. אותן התרגשות עזים ניכרו עליו והעבידו צמרמורות בגופות כל הסוכבים אותו.

הרבץ עמד כשפניו כלפי המשם והורה לשיר את ניגון הד' בבוצ' לאדה'ג'. עיניו היו עצומות ובמכות קלות על העמוד עדר הרבץ את שירת הניגון. אהרו הורה לשיר את ניגון הדקפות לאביו נ"ע, ובנגנון זה הכה הרבץ בכח רב ובתנופות-יד עוזת על העמוד. הקרובים אליו אף יכולו לשמעו את הרפיקות על העמוד. כל הציבור ה' נתן בתרגשות רבה מטעם ונשגב זה.

לקראת חhilת הברכה ביקש הרבץ שיעמוד חזן ועמו יאמרו הכל את נוסח הרכחה, וכך נעשה. לפני ברכת "שהחיינו" הוציא הרבץ מטפה משי חרשה והניחה לפניו (בздמנות מאוחרת יותר גילה שלבש "סידוטוק" חדש לקרהת ברכת החמה").

הרבץ המתקן וממן מה שמא יכולו בכל זאת להביא מערכת הגבורה וכשזו בושה להציג פתח הרבץ בדבריו. הקהל המופען, שהמתקן לרבי על המדרכה, זינק מיד קדימה כדי לשמעו את הדברם. אלם רבס לא הצליח בכך. גם רעש התנועה שבכביש הפריע לשמעו את השיחה.

ה' וזה מעמד מיוחד במינו. הרבץ עמד בפתח הבניין, כשהקהל (שהלך ונдол מרגע לרגע...) מכפר אותו מסביב והוא אומר את השיחה. מערכת ההברה הגיעה רק באמצע השיחה והוא יכולו הכל לשמעו. השיחה ארוכה כ-15 דקות. בשיחתו עמד הרבץ על צירופם של שלושה אירועים – יום ההילאל של כ"ק אדמור' מהורש"ב נ"ע, הדפסת ספר התניא וחולקת מצוח – שהואיל והכל הוא בהשגה פרטית, הרי דו-אי שיש קשר ביניהם. הרבץ הסביר שאחת מפעולותיו העיקריים של בעל ההילאל היא ייחוד שכיבת, חומכי חמימות". אשר נסודה כדי שתלמידי יהיו "נרות להאריך" ויפיצו המיעינות חוצה. וזה גם עניינו של ספר התניא ושל המצוות שם, "מכילא דמהימנותה".

הרבץ אמר, שנדול וכוחם של אלה שמשתודלים להפין את המיעינות חוצה, וביחד ע"י הדפסת התניא באחד משבעים הלשונות שבכךאפשרים גם לאלה שאינם מוסgalים עדין להבין לשח'ק למדוד את מעינות החסידות. הרבץ בירכם שבביאת משה צדקנו בקרבם ממש יוכו הם ללכת בראש.

במה שרשיה דיבר הרבץ בעניין היהתו של שנה זו, "שנת הקהיל", שהרבץ מוניש שיש להשתדל בעניין החזרה המיעינות והאמונה גם לטף. כן דיבר בעניין "ברכת החמה" והורה להזכיר לברכה "ברוב עם הדרת מלך", "אנשי נשים וטף" (אך הדגיש להקפיד על הפרדה ברווח בין גברים לנשים).

בסיום השיחה החל הרבץ לשיר "שהיא שameda", וכשהוא מלאה ע"י הקהל שהרבץ מלהיבו בהנחות-יד עזות, חזר לחדרו.

๕๔

איירוד זה שימתה את הלבבות והכל יצאו בריקודים נלהבים. לאחר מכן האזינו להקלטה של חלק מהשיחה וחזרו על הקלטן שלא נקלט. (השיחה כוללה הוגה ע"י הרבץ ויצאה-לאור לקראת חג הפסח).

הי' שמספרו שכאשר תורגם ספר התניא לאנגלית בפעם הראשונה, לפני מספר שנים, יצא גם או הרבץ ל"חוצה" ואמר שהspeech מיוחמת.

๕๕

בערב נדפסו מודעות גדולות של ההוראות המפורטות של הרבץ בעזן סדרה של "ברכת החמה" והן הופצו ברחבי ניו-יורק.

יום ג' ניסן

מטעם המזכירות פורסם כי זמן התפילה מחר (לפני "ברכת החמה") יהיה כ-7:30, ושיפורסמו זאת בכל בית-הכנסת במקום.

๕๖

אמרו ששה ילדים ואחריהם הורה הרב לוזמן גם ילדות לאמרתו שששת הפסוקים האחרונים ורק נשא. כביסום המעד שורשנית, "אל תירא גו", עשו עצה ותופר גו, ועד זקנה גו, אך צדיקים וגוי", כשהרבci מוחזק כפיים, וחוץ שירה אדריה חור הרבci לחדרו. הקהל המשיך לרקוד ולשמחות שעה ארוכה לאחר סיום המעד. אחד המזכירים ספר שהרבci ח' שורי בשמה מיוחדת באותו יום.

יום ח' ניסן

נסע לאוהל.

ש"ק, ז' ניסן, פ' מצורע

בליל שבת, לפני שהלך הרב לבייחו, שרתו התמים את הניגון החדש לפסוק "רואה ישראל האזינה וגוי" (פרק פ' בתהילים), וכשיצא הרבci הניך ידו בעז כאות להגברת השירה. הרברci התפרש כ"קבלה" הניגון ובעקבות זה יצא התבריקות.

๖๖

1:30 – התוועדות.

בשיעור הראשונה דבר הרב בקשר להוראה מנשיא היום – נשיא שבט אפרים (שהוראה זו מוגשת בשנה זו, הוואיל וגם בזמנם הקמת המשכן חל וז' ניסן בש"ק). הרבci הסביר, שעניינו של אפרים הוא – "הפרני אלקים בארץ עני", אשר למרות שנמצאים, "בארכן עני", בחשך הגלות, יש לדעת שככל והוא כדי שיוויי יתרון האור מן החושך – "הפרני". וזה גם ההסביר לכך שמדובר לדור יורדים יותר לרמתה "עקב".

בשיעור השני ביאר הרבci את העילוי בכך שנשיא שבט אפרים הק McB את קרבענו בשבת, שהואזכה לכך בזכות יוסוף שהקטיד על שמירת השבת וכור.

מאמר (כען שיחה) ד"ה "להבין עניין הנגעים". שאלות על פירושי ועל ההוראות לוויה, השלים ביאורי פירושי מהתוועדות קדומות, ולאחר מכן דבר על הצורך החג, וכן הצעת הרבci שהרבנים יכנטו שלפני חג הפסח ולהדריך אותם לגבי הלכות החג, וכן לימדו אותם את הלכות החג. בשיעור האחורייה ביאר הרבci את פירושי וההוראות לויה ובסיום השיחה החל לשיר "וְיַחֲנֵן מֶשֶׁךְ נָאֹו" והזכיר על הברכה האחורייה. התוועדות נסתימה ב-10:5.

יום א' ח' ניסן

נסע לאוהל.

החלו להציג אורחים רבים לקראת י"א ניסן.

עם סיום הברכה קירב הרבci אליו את המיקרופון ולשםחת הכל פתח בשיחה. הרבci והסביר את המשמה המיוחדת שambilא החוכנות של יהודים בכלל, ובפרט שהדבר נעשה לשם מצוה, "ברוב עם הדרת מלך", וביחד שמצוות זו מביאה גם להוספה בתורה, בתפילה ובבונינת צדקה – שע"י כל זאת מביאים שלימות בכל העולם כולה.

לאחר שיחה זו הורה לשיר את הניגון "פרוזות תשכ ירושלים", ובמהלך השירה מחה הרבci כפיים בהתלהבות רבה כשהוא פונה לכל העברים ומלהיב את הציבור.

הרבci המשיך בשיחה והסביר את תוכנו של היום הרביעי בשבועו שבו ניתלו המאורות. אשר דבר זה קשור גם בדרכי המשנה ש, "בחולוה נישאת ליום הרביעי", הרבci ביאר, שלמרות החושך של הגלות והירידה הגדולה, עומדים יהודים במצב של "בחולמת ישראל" ולא, ח"ג, במצב של "בעלנו אדונים זולחן", והיהודים יודיעים שתכלית היירידה היא כדי שייהי "בחוללה נישאת ליום הרביעי". בהמשך השיחה הסביר הרבci את עניין ברכת והחמה, את ההוראה מה"גשא" של היום וכן את ההוראה מהשיעור הימי בחומש.

בסיום השיחה הורה לשיר ניגון וקשרו לבניין ביתם'ק והצעץ את הניגון "כ' אלקים יושיע ציון". שוב מחה ורבci כפיים בהתלהבות רבה.

בשיעור השלישי והאחרונה עמד על סיום הניגון הנ"ל, "וזודע עבדיו ינולדה", ודיבר על ילי' ישראל שהם, "צבאות השם" העומדים בחשוכה גדולה ליביאת המשיח ומהורה והם אלה שבוכחות יבוא המשיח.

לאחר השיחה החל הרבci לשיר "וְיַחֲנֵן מֶשֶׁךְ נָאֹו" ובמהלך הניגון הורה לשובו להזמין ילדים לומר את 12 הפסוקים. את ששת הפסוקים הראשונים

בשיחה שלאחר המאמר עורר על ביצוע כל עניין פסח, "קמתא ופסתא", "מצצע פסח" וכן הזכיר על שאר ה"מציעים". בסיום השיחה אמר הרב, שהויל והוכרו קודם לכן את עין המעלין בקדוש", לפיכך לאחר אמרה "לחיים" בשמחה ובתרועה ובקול גדול, ידובר אמות עין חדש (וכאן חיק' הירבי חירק רחוב ואמר) לא "גוזרה חרשה", ח"ו, אני "גוזר" עליהם, אלא העזה ובקשה....

שרו ניגן של שמחות-תורה, ואכן, בשמחה ובקול גדול, והכל המתיינו בקצרה רוח לשמיית העזה החדשה. בסיום השירה דבר הירבי על כך שימושותם כל הומן לאחד את ילדי ישראל בין עצם עם התורה, וכן יש "מצצע חרוש": חטיבת טפר תורה מיוחד עבר ילדי ישראל, שייחטב בממנום בירושלים עיה"ק' הירבי הסביר את מירוח עברו יפה ירושלים (כמפורטם לכל) והוסיף, שגם הילדים והילדים שmag'uisים כל פרטיה המבצע (כמפורטם לכל) ולשתתף במבצע. מצוות ביום י"א ניסן יכולות גם הם "לקפוץ" ולשתתף במבצע. בשיחה האחרונה דבר על ההוראה מהשיעור היום בחומר המדובר על "חוותי חוץ". הירבי הסביר שלכל יהודי יש "חלב" ו"דם". ה"חלב" הוא התענוג שיש ליהודי וה"דם" הוא הלהט. והיצה"ר מנסה לגרום שה"חלב" וה"דם" יונצלו ל"חוותי חוץ" – "חוותי חוץ".

הוראה לשיר "ניגון הכהנה", ניגון אודה"ז, ניגון זשוריצי", ולאחר מכן החל הרבי לשיר את הניגון "צמאה לך נפשי", פטוק בפסוק. לאחר מכן החילה לשיר ופתח "ופרצץ" ומתחא כפיים בהתחלה.

הזכיר על הברכה האתורונה ולאחר מכן אמר, שבכתיבת סה"ת יכולות להשתתף כל ילדי וילדות ישראל, בלי קשר לרישום ב"צבאות השם". בסיום הדברים החילה לשיר כי בשמחה צאו"ו ומלווה בשירת ניגון זה יצא מאולם ההתוועדות. ההתוועדות נסתימה ב-1:30.

יום ד', י"א ניסן

אהה"צ נסע הירבי ל"אוהל". כחודש החפלו ממנה ולאחר החפילה המתינו לרבי בג"ע התחתון קבוצה של ז肯ים אナン"ש וברכו את הירבי. הירבי השיב בברכה, ולאחר מכן בירך אחד מאן"ש את ברכת "שהחינו" והירבי ענה: "אמן". הרבי נכנס לחדרו ולפתח עזא המוכיר לר"ג וקריא לרבי חזוקוב להכנס אל הירבי. בעבר זמן מה יצא הרבי חזוקוב והודיע כי ב-9:30 תתקיים ההתוועדות קדרתו.

ההתוועדות השני

בהתוועדות זו הי' הקהל מועט יחסית, הויל ורבנים מהארחים כבר חזרו לכתיהם. הירבי נכנס בשעה היומה ופתח ב��ורה טוביה, אשר תה"ת החל כבר להכתב בביבהכ"ס, "צמח-צדיק" בירושלים בין החומות בהמשך השיחה דבר הירבי על כך שבשנה שעברה היה רבים שלא ישבו כלל ב"סדר" וכן יש לפעול גם "בן חמיש" זה ישתחף בסדר.

יום ג', או רIOR ליום הבוחר י"א ניסן, תחילת שנת השמונים לכ"ק אדמור' שליט"א יצא לאור מכתב כללי כהמשך למכתב מר"ח ניסן.

๖๖

ההתוועדות של י"א ניסן התקיימה בליל י"א ניסן, השתתפו בה אורחים רבים, כולל רבנים, סנטורים, אישים ציבוריים וכו'. ההתוועדות גם שודרה בטלוויזיה, ב-9:30:9, וכן הירבי להחוותות ופתח בשיחה בדבר "פותחן ברכבה", שביחוד באירוע הקשור בגברות" יש לפתח ברכבה לקב"ה, שבכך מקבלים את ברכתו ברכבה רבתה, ע"ז וזה ניתן לכך לעכורה נוספת וכוכב.

בשיעור השני הודה הירבי לכל אלה שברכוו וביחד לנשיא אריה"ב שהטריח עצמו מミית חוליו (ובודאי יזכה ברפואה שלימה וקורובה), לחייב את אחיהלוין. בהמשך השיחה הרחיב הירבי את הדיבור על המסקנות שיש להפיק מאירוע ההתקשרות. הירבי הסביר, שבזה הוכת, כי סיבת הפשע אינה העוני דוקא, שכן המתבקש בא מבית חסר בו כל טוב. אלא סיבת הדבר היא, ראשית, שלא עזבו אביו מימי"ו, ושנית, שלא חונך על ברכי האמונה שיש "ען רואה ואוון שום עת וכל מעשר בספר נכתבים". מכאן, שיש לחקן את הדברים הללו, שהם סיבות המחלת: ראשית, לשם דגש על חינוך הילדים (ולא רק על הקניית ידיעות), ושנית, להזכיר לקרבם את האמונה בכורא העולם.

בשיעור השלישי דיבר הירבי על תפקידה של המדינה להשפיע לא רק על תושבי, אלא לאחר שהקב"ה העניק לה כוח להשפיע על כל העולם – עלי' לנצל

גם השיחה הרבעית הוקדשה למדינת אריה"ב. הירבי הסביר שהובטה של המדינה המושלת בכיפה למנוע את התפשטות הCRYPTO ואת התפשטות אלה שאינם מעוניינים בשלום וכו', וזאת בזכות ריק כאשר לא תהי' תלוי' בחסדיין של מדינות אחרות, ובפרט להסדירים בעין נפטר שהוא הכח שפעיל בימינו הצל. הירבי והסביר שנitin לפתח את האנרגיה שבפחם ובcoil ורבים וזה לוקח זמן, והשימוש באנרגיה" אוטומית הוא מסובך. ברם, ברכבת-האם מעוררת על כיוון שימוש מה לא נצל – ארגונית השימוש. הירבי אמר, שיש לנצל כה זה ולהרחב מפני אלה שמנסים למנוע זאת.

בין הדברים התיעיס הירבי לטענה שלכאורה, מדובר מrobrios על כך ולא על עניין חומ"צ – והסביר, שהובט אלה שחיים במדינה זו ולקים את ה"והחפלו לשולם העיר" וכו'. כן של הירבי טענה האומרת שמה יכולם לפעול כמו "בטלנים" המתכנים בבייהם"ד. הירבי אמר, שע"פ דבריו הרמב"ם עשי מעשה או דבר אחד להביא ישועה והצלחה לכל העולם כולה, וכך יש לעשות זאת, וכך ראו במושב, שדברים שנאמרו בתהילה ליהידים ולאחר מכן ברכבים. תוך השתדלות שיגיעו למקומות המתאים – הצלחו לפעול את פועלם. הורה לשיר את הניגון שלפני אמר ואמר אמר ד"ה, בכל דור ודור וכו'".

ילד מוציא הלשון בחוץ, מקפל השרוולים, מתחבק בעט או בעפרון, חושב רוּבָה, משתדל שכל אותן תחאב יפה וכוי... ואמר, שהילדים גם נוהגים לצייר ייר וcordoma, שבדרוגם זהו עניין של „התנהאה לפניו במצוות“.
[בשיחה זו חוזר על דבריו של אדה'ו ש„גקרודה למעלה ונקדודה למטה וכן אנטצע – זהו אלף“. כשם אמר הרבי את המלים „זהו אלף“ („את דאס איי אין אלף“) אמר זאת בניגון המיחוד.]

גם בשיחת האתרכונה דיבר בעין מבעץ זה ואמרה, שהורי ילדיים פעוטים
דרשו אוחם גם כן, ורציו שהחדרב יעשה לנגד עיניהם. בן אמר הרבי, שאלת
שיש להם ילדים קרובים בארץות שמאהורי מסך הברoil – שיירשמו אותם
ההתאמ להלכה ש„ובן לאדם שלא בפנוי“.
בסיום השיחחה רמו הרבי לילדים להתחילה לשיר „וְיַוְאנֵט מִשְׁיחָ נָאו“
לאחר מבו במחיל לשיר „ממצרים גאלתנו“.

אחר מכן בגן הילן, ניגון אדה",ג, ניגון ושורצ'יזי", וכן ניגון של הצ'צ'ימין ("ימין ה").
אחר מכן מכן התחיל לשיר "נעט נעט ניעקואו", החזיר על הברכה האחרונה.
יציאא בשווא מ החליל | לשיר "כי בשמחה מצאו". התחווודות נסתיימה ב-55:11.

ווען ייְהִי נֵישָׁן עַשְׂרֵך פ' אַחֲרֵי

בבוקר ירד הרבי אל תנור הבסקה והשליך את חמוץו לאש. אמר "כל חמירה כבירי" ולאחר מכן ליקח מקל וחזה את החמן עד שנשרף כליל, והוא אמר את "היה רצון". (מיישו עמד סמוך לרבי וצלם אותו עם מבזק). לאחר התמונה השלישית (שהבה צלום הרבי כשהוא אווח און המקל בידו) הפנה הרבי אליו את גינויו והזכיר בו בנט חריד וטמושן, וככמובן שנסinyות הגילום חדרלו).

97

3:00 השעה לפני לפגת המזות עבור הרבי. כמה דקות מאז הבוקר עסוקו באפייה המזות ר'ב קלין אמר המזות כבר מוכנות, וכשהשיב בחיוב גודיע הרבי כי יתפלל עתה מנוחה.

בניהים הובאו המוצות ל-„770“. והרבץ חילק מינם לשלהי הנוסעים לעיר השדרה; לאלה הנוסעים לעורך „סדרדים“ במקומות שונים (והרבץ שאל כל אחד לאן הוא נושא); כן נתן לכל אחד מחברי הכלול חבילה מוצות כדי לחלק בשמו לקהל.

לאחר מכן חילק לחבריו המוכרים, למנהיגי המוסדות וכו'. לרשות ג' נתן הרבי אחילת מצוחה ואמור: «פסח כשר ושמט. שיחרי, מיכלא דאסותא' לכל השנה כולה».

שא"ק, י"ד ניסן, פ' אחורי, ערב חג הפסח

מגפילת שחרית החלת ב- 6:50 ונסתיימה לקראת השעה 8:00. המזcur הוודיע

יום שנות "הקהל" בבית-חינו

בשicha החני'י וכן בתחילת השicha השלישית הוסיף הרב פרטיס לנבי "מכצע כתיכת סה"ח". הסביר שאין לציין את האות שוכנעתה עבורה וילך, הויאל עווי' וזה עלולים לצעיר ילד שיזכר באות שוכנעתה במללה או בפרשיה המודכרת על מחרוזתם וכן, בין הועדי' בדורותם לנבי איזור החצנוּת שיקבל הילד וכו'.

יום חמ"ב ניסן

גם ביום זה נסע הרבי לאוהל, וכשהזר התפללו מנוחה ולאחר התפילה יצא המוכיר והחיע כ... ב' 30:9 שוב תחיקים החשובות קצרא!!!

החותו עדות השלישית

הקהל נפוץ כדי להודיע על התהוועדות ולהתכנס לקראה ואל הרבי ננסו הרב דוארכין, הרב ב. גורודצקי והרב חוזקוב והוא מכר את חמוץ, וכרכם. אלום ביהנמ"ס נוקה כבר לקרה חג הפסח והגבאים הזהיירו את הקהל לבב כניש לאולם חמצ. גם העגיות שהונחו על שולחן הרבי היו כשרות לפסח. הרב ננס לאולם ופתח את התהוועדות בענין יום האילולא של הח"צ. הרב הסביר שביום זה מאירה כל עבדתו אשר עמלה נפשו בחיו, שזה כולל גם אתכפיא וגם אתהפכא. ובair שבעל אחד יש את שני עניינים אלה וגו.

בשיטה השנוי אמר הרב, שעל כל אחד ללכת בדרכיו של בעל הדילול
שהתחל להציג לידי ישראל מבתי-הספר של הממשלה ומגוריית
ה-“קאנטוניסטים”, וכך על כל אחד לדصوم ידיים ב-“צאותו השם”. כן דיבר על
כך שיש לפעול גם עם “ראשיכם שביטכם” (וכמובן, עם הכביד הרואוי), שבשנה
זו מודגשת מה שיש לפעול עליהם, והוא: הוואיל וערפ' חל בשבת. ויש בויה כמה
ככמה הלוות וכוכו, הרי אם בכל שנה הוא סובר שכחויזור שאללה יטפלן לרוב –
שבשנה זו, בערפ' שחיל בשבת לא יוכל לעשותו ואתה, וכן שהלשונו עליו שילמדו

כן דבר בשיחה זו על כך, שעל כל אחד להשוב לפני עצמו כי יחנן כcashituroor בזוקר ימצא לידי את משיח צדקנו הפנייה אליו ב„שלום עליכם“, לכן עליון לדאוג שייהיו לו „לבושים“ נאותים

הוראה לשיר את הניגון שלפני מאמר ואמר מאמר ד"ה "הא לחמא ענייא". בשיחה והשלישית המשיך הרביה לדבר בענין, "מצצע חתיכת סה"ת". בתחילת השיחה התויהס ל'קורשיא': מה יהיה אם יבוא המשיח לפני סיום סה"ת? ...

ולא מלאה ש„הבדילנו מן התועים“. וכן קיבל חינוך חסידי – הרי דבר זה יביא אותו לשמה גודלה! בסיום החתוועדות הורה לשיר „ניגון הכהנה“, ניגון אדרה ז, „ניע ושורץ“ וכן „ימין ה“ (של כ"ק אדמור' הצע). (לא הזכיר על ברכה אחרת...). החתוועדות נסתיימה ב-14:00.

יוס א, ט"ו ניסן, י"ט ראשון של חגת פ.

לאחר הפילח ערכית של ליל א' דפסח (במושב"ק) ביקר הרבי באולמות שבתם ערכו תלמידי המוסדות את ה„סדרים“ וברוכם. (הברכות יצודלאו רוחה במקצת. אין לא הובא (ע"פ הוראת הרבי) ורק על שולחנו של הרבי עמדה צלהת עם מספר בניו וכן קנקן מים...).

בחילה ביקר בהדר תורה ופני הברכה שאל אם יש נר שברכו עליו „שהחיינו“ ונענה בשלילה. לאחר מכן בירך את התלמידים.

๕๔

המוסד הבא היה המוסד שבו לומדים יוצאי איראן (פרט). לפני הברכה שאל הרבי אם יש בינויהם מישחו שכול לתרוגם לפersetית. אחד התלמידים אמר, שאם הרבי י.י. העט יתרגם לו את דבריו הרבי לאנגלית יוכל לתרגם לפersetית, ואילו איזיש אין הוא מבין. הרבי הניד ראשו בשלילה. התיעצב לפניו תלמיד אחר והרבי שאלו אם כשיאמר את הברכה בלה"ק יוכל לתרגם לפersetית ולהשיב בחיבור. הרבי חילק את ברוכתו לארכעה חלקיים בשלאחר כל חלק מתרגמו הלה אותם לפersetית. (את הקטע בברכה המדובר על ביתא המשיח לא קלט המתרגם כראוי, וכשתרגמו העיר הרבי שהוא מקצה, אך אמר, שהעיר הוא, שימוש יבוא „בכל הלשונות ובכל המדינות“). כשהשיט לתרגם את החלק الآخرן אמר הרבי „אמן, כן יהיה רצון.“

๕๕

לאחר מכן ביקר הרבי בחדר האוכל של ישיבת חומכית-תמיימים. הרבי עבר את חדר האוכל לאורכו והבט על ה„קערות“. גם נכנס לחדר שבו אווחסנו המצריכים והבט על כל הנמצא בחדר. לפני הברכה שאל אם הנרות שעלו השולחנות הודלקו ע"י אשה שברכה עליהם „שהחיינו“ ונענה בשלילה. את הברכה אמר הרבי כשהוא עומד בפינה הדרומי-מערכית של האולם ולאחריו נכנס למטבח. ברך את הטבחית וביקש שתחשאל את אחד הנרות שהוולדקו על-זיהה לבחריים כדי שבעת הקידוש יתנו עיניהם בוגר. הרבי הורה להניחו על כסא גבוה כדי שככל הח' יוכל לדאותו.

๕๖

לאחר מכן ביקר הרבי במוסד שבו לומדים יוצאי רוסי, „פר"י“, ובדרך למוסד הסביר לרבי י.י. העט את הסיבה לכך שהורה להניח מנורות החג באולם שבו סעודים. בכנותו למוסד חירך הרבי לאנשים ואיתם לכל אחד מהם חג כשר

לאלה שהמתינו לרבי שאין מה להוכיח מאחר שהרבינו אין מוכנון לכת לביחון ב-10:30 הוציא המוכנד את כל החמצן מחדרו של הרבי.

๕๗

התמימים ואנו"ש ביקרו מדי פעם משם השעות הבאות ב-12:30" כדי ל懂得 אם תחמיים התועדות. אולי לא נראה כל סימן לכך. רק ב-12:30 נודע כי ב-1:30 עמד הרבי להכנס להחותו. התברר כי הרבי החוץ על כך למוכניו כמה שעות קודם לכן, אולי אמר לו שלא יפרנס ואת... משום כך היה הקהל מועט ביום החותה. היתה זו החותה מוחה במקצת. אין לא הובא (ע"פ הוראת הרבי) ורק על שולחנו של הרבי עמדה צלהת עם מספר בניו וכן קנקן מים...).

בשעה הייעודה נכנס הרבי לאולם ופתח בשיחה על עניינו של קרבן-פסח. הסביר את העניינים הכתובים בפסקוק „בעשר לחודש הזה וגוי“ וביאר את עניינם בעבודת האדם.

לאחר שיחה זו אמר הרבי, שבתחילת עלה בדעחו להברות להביאין גם להחותו זו, אולי אדרה ז פסק בשו"ע שאין לשחותין לאחר השעה העשירית. על כן רצה שיוכאו פירות, אולי בטחונו בה, שהיה פירות רבים فعل רק ברוחניות ואילו בגשמיות אין פירות עכור כולם. אולי לאידך, אין זה דרך ארץ שהוא לבדו אצל ושותה וכל הקהל ישב ו„מתענה“...).

על כן, לאחר שעבדו כל הקהל לא יספיקו הפירות שבעליהם, אפילו אם יפוררו אותם לפירות. יתן, איפוא, מהפירוט ל„مرا דאתרא“, וכך הוא צרף אליו את הב"ד, וכך תחשב אכילתם ושתייתם כאלו אצל ושותה כל הקהל...).

הרבי הפרש מצלחו כמה פרוסות בונה ואת הצלחת, עם כל אשר עלי, וכן את קנקן המים, נתן ל„مرا דאתרא“... (אגב, הרבי אמר „לחיים“ על מים...).

בשיחה השני אמר הרבי, שבפסח מצרים יש עניין נוסף שעדיין לא מדובר, והוא: פסה זה הקרבב כל היהודי בביתו, וכך הפק בינו למשכן עבור הקב"ה. והוראה מוה: כאשר אומרים ש„שכונתי בתוכם“ אמרו על „בתוך כל אחד ואחד“ – יש הטוענים שהוא „פשעטיל“ ולא פשטו של מקרה; אולי בפסח מצרים רואים בדור, בפשטו של מקרה, שככל בית היהודי הוא משכני הורה לשיר את הניגון שלפני אמר דבר ד"ה „וירבה לה“ וגור“. בשיחות האחרונות בYEAR פסק עם פירש"י וכן הערכה לוזהר מאבירו נ"ע. בתוך הביאור על הערכה לוזהר דבר על כך שצרכן להיות „עבדו את ה" בשמחה“. וזאת כאשר מתבוננים שבPascha נגלה עליהם מלכי המלכים – אין עצומי אין הסחר! וההסחר הקאים בפועל הוא רק לצורך הגילוי!

כך גם בעבודת האדם: יכול האדם להתבונן שהנה עומדים להחפלת הפילח עלית בחפילת המנחה והוא הרי ידוע את מעמדו ומצבו האמתי. ואיך ישמא? ברם, למורות זאת עליו לשמות, וזאת כאשר התבונן שהוא מגע משפחה חסידית

שמה וכו'. נערכו שם שני "סדרים", האחד למבוגרים והשני לחולמים המוסד. הרבי ביקר בשני האולמות ובירך את הקהל ברוסיה. לאחר שבירך את החולמים החלו לשיר "ורי וואנט משיח נאו" והרבי מהא כפיהם בהתלהבות רבה.

๖๔

בדרכם למוסד האחרון, "מכון חנה", עבר הרבי ליד ביתו של אחד מאנש' שלך סמוך לו והרבי שאלוה: "זה הגשכנות בחוכם שלק?" הלה השיב בחיקות והרבי ברכו: "שייח' קר בפועל!"

๖๕

הקהל ליווה את הרבי בדרכו לביתו, וכשהגיעו לצומת שלפני ביתו פנה הרבי אל הקהל וברכתו בברכת פסח שר ושם לכל אחד ואחת". הרבי ז' הכהן כי' הצע שיברך את הרבי ואת צבור ברכות כהנים, וענה הרבי: "זהו דבר טוב בכל עת ובכל זמן". כשיסים את ברכותכניים ענה הרבי: "אמן, כן יוו רצון".

๖๖

לקראת השעה 3:00 אחיה'צ (של יום א' דפסח) הגיע ל-770" קהיל רב בתוקה שהרבי יתועד, אולם הרבי לא זיכנו בכך. חורו, איפוא, על התהועדות של אםש...

יום ג' י"ז ניסן א' דוחה' מ פסח

בסיום תפילה שחרית ניגש אל הרבי הרב יאלעס ושוחח עמו כמה רגעים והרבי רמו לו להכנס אליו כדי לצאת מבהיכנס'. הרב יאלעס נכנס לג'ע החathan', בלורית חתנו ושני נכדיו, ושוחח עם הרבי זמן מה. הרבי ישב ליד השולחן, עטוף בטליתו, ובר הגהלה השיחה.

נקודות מתוכן הדברים:

הרבי יאלעס שאל מודיע זמן התפילה הוא בשעה כה מאוחרת. הרבי השיב שחי השובות: א) ידוע הסיפור מר' ליב, ננד ר' עיגר, שהכהנות לתפילה נמשכו אצלו עד זמן המנחה, ושאלו אותו: "היתכן?" והוא השיב, שתפילה לא כינה היא תפילה בטללה, ואם כן, לשם מה לו להבטל על השעון ולמהר להתפלל, והרי אם יתפלל ללא הינה תהי' תפילה בטילתו (ב) ע"ד אמר ר' ז' "כ"יון דנפיק מפומי' דרב כהנא", אך, לאחר שזמן התפילה אצל כ"ק אדרוי'ר הרוי'צ הי' ב-10:00 – אין בראצנו לשונת זאת.

הרבי יאלעס גם ביקש מהרבי מכתב עבר ספרו שעומד לעצתי-לאור. הרבי עורד אותו לגביל זמן שעוד אז יהי הספר חייב לצתה-לאור, והסביר, שכאשר אין קובעים זמן סופי, הדבר "נסחוב" ו"נסחוב". ובאשר למכתב, ביקש הרבי לכתוב לו אח שם הישיבה ואת חותמתה המדויקת ואמր, שהוא יתן שני מכתבים, אר העולם וקוק לספר שבו יוכל ללמוד ולא למחagi' ברכה....

בן דובר בעניין אחותה ה', שבלה'ק אומרים דוקא, אחד" ולא "יחיד", מאחר שהדבר רומו לאלופו של עולם, לו הרקיעים והארץ ולר' רוחות העולם. אבל כך העיר הרבי שבלשון התרגומים אומרים "חדא", שכן בעולם רואים מחייבת את הה'ח' ואות הד', ואילו אל הא' מגיעים רק לאחר מכן.

יום ה' י"ט ניסן ג' דוחה' מ פסח

אחיה'צ התקיים ב-770" כינוס של ילדים. הרבי הצטרף לכינוס ב-4:45:3: מחלוקת לשולשה חולקים, כשהלאר כל קטע מתרגם הרב ז' העצט את הדברים. בקטע הראשון דבר הרבי על כך, שבhang הפסח נולד היהודי הראשון שנולד כייחוי – יצחק אבינו. על כן, כאשר מתחבננים בחינוך שהקנו לו הוריון, אברהם ושרה, מודגשת בו עין הצדק והגמלות-יחסדים. זו, "פקודת הים": להוציא בצדקה וב Chesiyut חסד, שהחasad הגדול ביותר הוא לסייע לילד היהודי על הידורות. ובמיוחד ביום אללה שחילילי, "צבאות השם" הגדולים (המבוגרים) נחים, מוטלת חובה יתרה על ילדי ישראל – "צבאות השם" הקטנים.

בקטע השני הסביר הרבי את מצות ספירת-העולם, המבतאת את התשובה של היהודים לקבלת התורה, ואמר, שכאשר סופרים את הימים באמת – יש לנצל את הזמן הפניו ליתר התעמקות בלימוד התורה. בהמשך השיחה ויבר על "מצבע כתיבת טה'ת עברו ילדי ישראל".

בקטע השלישי דיבר על ההוראה מקריאת-התורה של יום זה, המזabraה בעניין מצוות ביכורים, שההוראה היא: את הרגעים הראשונים של היום יש להקדיש ל"מודה אני לפניך".

הרבי הורה לילדים לשיר, "עווץ עצה ותופר" וכן, "ממזרים גאלתנו" ולאחר מכן חילק למדריכים חבילות מתבעות עבור הילדים. הרבי יצא ב-5:30.

יום ו' כ' ניסן ע"ק שביעי של פסח

באמצע תפילה שחרית הביא ר' חיים ברוך האלברטשטיין מיקיופון למקורה שהרבי יאמר שיחה (בשנת תש"מ אמר ר' שיחה לאחר התפילה). כמובן, הקהל ייןק מיד ל"מורחה", אולם המזוכיר אמר, שהרבי לא הודיע כלל על אמרית שיחה. כרומ, לאחר התפילה רמו הרבי להביא את המיקיופון ואמר שיחה כבת 10 דקות. בתחילת התפילה רמו הרבי "חול המועד": נשמותו היה קודש והיא ירצה לנגן שהוא "חול", ובהמשך השיחה הסביר את ההוראה מקריאת התורה של יום זה, העוסקת בעניין "פסח-שני" שענינו הוא – שלעולם אין זה מאוחר מדי.

ש'ק, כ' ניסן, ע"ק שביעי של פסח

לאחר תפילה מנהה הסדר הקהל בתקולכה (לשכונות: פלעטבויש, קאנארסי ואיסט פלעטבויש) והרבי יצא לפתח 770" וליווה במטטו את התקולכה. שריו

לאחר שיחה זו הורה לשיר "הוּא קָזֹאָק". ברך ברהט", כשהוא מומן, החפללו ערבית, הרב הבדיל על הכו"ם ולאחד אף חילך לכל הנוכחים "כוס של ברכה".

חלוקת ה"כוס של ברכה" נשאה וארבעים דקות (מ"נ: 11: עד 1:35). ובמהלכה ניגשו אל הרב כמה ילדים עם כובעים של "צבאות השם" והרב "הצדיק" אליהם. (ילד שהלך עם אביו הורה לבך בקהל, "ברא פרי הגפן"). בסיוםחלוקת ברך את הברכה האחרונה והחילה לשיר "מי בשמחה תצאו".

יום ב' כ"ג ניסן, אסרו חגת"
נסע לאוהל.

יום ג' כ"ד ניסן

שעה 8:00 בערב החל הרב ל"יחידות" את האורחים. קיבלת האורחים נסתיימה לאחר 11:00.

יום ד' כ"ה ניסן

לפני חפילה מנוחה, לאחר שדلت ביהכני ס נסגרה כבר, פתח הרב את הדלת ואפשר לשני ילדים שהמתינו בחוץ להכנס פנימה.

๕๖

ב-00:8 בערב נחדרה קבלת האורחים והיא נסתיימה ב-11:11.
ש"ק, כ"ח ניסן, פ' קדושים, מבה"ח אייר 1:30 – התווועדות.

בשיחת הראשונה דבר על עליית ענני חג הפסח בשבת שאדרין, שהוא ענין הדילוג וקפיצה", עבודה באופן של "נט", למעלה מדידה והגבלה. בשיחת השני דבר על הזרואה מכ"ח ניסן, יום כיבוש יריחון, שהיתה "מנועה של ארץ-ישראל". ההזרואה היא, שמיד לאחר חג הפסח יש לעסוק במעשה בטול – "כיבוש הארץ". זאת שעשות אפילו בשבת. (בין הדברים דבר בענין "מצה שורי" והדגש, שרבותינו נשיאנו היו מודדים לשירות את המצה, הן באכילת דינים, הן במרקם, הן בבשר וכו'). בן דבר בשיחה על אלה שהחולו להלחם מחדש נגד "מיهو יהדי", נגד "מבצע חפילין" ונגד הבעש"ט וטורתו).

מאמר (כען שיתה) ד"ה "קדושים תהיו וגוי".
הרב שאל השאלה על פירושי, על העזרות לזרור ועל משנה בפרק א' בו; הוסיף ביאור לענין בדבר מה שלא מצינו שיודרו לכתוב ס"ה לעצמו (במשך לשיטת אשש"פ). ובשיחת האחרונה ביאר כל עניינים אלה.
בשיחת האחרונה גם ביאר את מה ששאלו באחד הקובצים בענין מה

"марש נפולין" ומשמעותו מטה הרב כפאים. הרב עמד כך עד שהתהלך נעלמה מעינו.

יום א' כ"ב ניסן, אחרון של פסח
ב-15:7 החפללו מנה ולאחר החפילה נכנס הרב להתווועדות. נטל ידיו לסעודה וזורה להכריו שמי שעדיין לא נטל ידיו – שיעשה זאת עתה. בשיחת הראשונה ביאר הרב, כי הסיבה לכך שرك היום האחרון של פסח נקרא "אחרון של פסח" (מה שלא מצינו בשאר הרגלים), היא משומש שיטים זה קשור לנואלה העמידה ולכך אמרם שהוא "אחרון" – שכן זו גאולה שאין לה המשן, הגאולה הזאת היא גאולה שאין אחרת, גלוות ההוראה משיחו זו: שמדריכים עם הזולת יש לדבר גם על העבודה שבדרכך, "דילוג וקפיצה", העבודה שאין אחרת גלוות. כך גם באשר לעבודה עם עצמו, עליו "דלילג" ולהגיעו לנואלה של "אחרון", שאין אחרת גלוות.

בשיחת השני הסביר את ההוראה מכך שבאחרון של פסח נימול יצחק אבינו, היהודי הראשון שנימול לשמונה ימים. ההוראה היא: אין צורך ב"הכנות" וכי. מיד בהמשך הרשונה יש לעשות הכל, כאשר שכרגע שיכולים למול יכל (ושאו ביום השminiי) מלים אותן. [באמצע השיחה נכנס הרש"ג שי] (הוא נפצע ברגלו וכן ירד עם המעלית לאחר צאת החג). כשהראה אותו הרב הפטיק את אמירת השיטה והתרומות מעט עד שהתיישב הרש"ג על מקומו וזה המשיך את השיחה].

בשיחת השלישי דיבר בקשרו על החידושים של ישיכת "תומכי חמיים" ועל נחיצותה של תורה החסידות שהיא "קב חומטין" המשمر את הכל. לגבי שתיתת ד' כסות אמר, שלא שמע שמהדרים לשתח את כל הכו"ם, וכן אמר יש למשחו צורך כדי כסות מלאים – שימיר ואתה לד' עניינים מ"יינה של תורה", לד' מאמרי חסידות.

הורה לשיר אה הנגן שלפני מאמר ואמר מאמר ד"ה "kol dor v'hana ve ba v'gor".

בשיחת רבא החתימים ל"ערדה" שכמה בעקבות דבריו (בכינוי הילדים) שיצחק אבינו הי' הילד הראשון שנכנס ל"ocabot hashem", ושאלו על כך מהידוע שהשם "צבאות" מוחכר לראשונה רק ב"גבאים". הרב הסביר שפירוש הדבר הוא, שם זה אך נתגלה ב"גבאים", אולם ודאי שהוא הי' קיים גם קודם לכן. בהמשך השיטה עורד על הפעולות לרישום הילדים למחנות-קץ יהודים לתקופת ה"חופש".

השיחת רבא הייתה שיחת בנגלה, כהשתתפות ב"כינוי תורה". השאלה המרכזית הייתה: מדו"ע לא מצינו שכל אחד יהוד לכחוב ספר תורה לעצמו? בשיחת האחרונה עורד על "עשרה המבצעים" ולאחר מכן דבר בחריפות חזק על כל הפרדועות שמעמידים לתיקין חוק "מיهو יהדי". הרב גם חתים ל"טענות" שונות, שככינול ע"י התקין מעניקים "הקשר" וכו', והסביר שאין להן מקום כלל.

יום שנות "הקהל" בבית-חיוינו

שנאמר, "שבכל הילות אין אלו מטבילים אפילו פעם אחת", ושאלו מכך שמטבילים פרוסת תפוח בלבש בר"ה. בין הדברים ספר הרב, שכוח הסעודה עם כ"ק אדמור"ר הררי"צ ישב אדם וניסח לו רוחות מלך מהמלחי על הלוחם. נראתה שהמלך היה רטוב והיתה זו רחמנות גוזלה לראות את מאמצעיו הנואשים להוציאו כמה גרגרי מלך מהמלחי. אמר לו כ"ק אדמור"ר הררי"צ, שיש להטביל את פרוסת ה„המציא" במלח ולא לזרות את המלח על הפרוסה.

בסוף ההתוועדות הוכיר הרב כי על הברכה האחרונה. ההתוועדות נסתיימה ב-5:15.

**יום א' ב' ט' ניסן ערך אייר
נסע לאוהל.**

אָרְבָּה

